

"L'UCI assegura el continuum assistencial"

necessari preparar-se i estudiar. A part d'aquests cursos vaig començar a formar-me en gestió perquè pensava que hi havia moltes coses per fer i per canviar. Posteriorment vaig treballar com a supervisora de medicina interna al Parc Taulí de Sabadell. Allà vaig viure una experiència molt dura però que va resultar molt positiva per a mi: passar de fer únicament tasques assistencials a realitzar exclusivament funcions de gestió com a supervisora, en un hospital amb una organització molt diferent a la qual jo estava acostumada i amb una manera molt nova de fer.

Salvador Armengol.- La meua decisió d'estudiar Medicina no va venir marcada ni per antecedents familiars o clars sentiments vocacionals. La meua carrera es va encaminar cap a la medicina interna a partir de la meua relació amb el Dr. Mauri, metge internista de la Clínica Santa Madrona, que em va fer de mestre. Mentre estudiava vaig aconseguir una beca que em va permetre formar-me i treballar a l'esmentada Clínica. En acabar la carrera vaig fer l'especialitat de medicina interna com a MIR a Bellvitge i va ser quan em vaig adonar que la meua formació en el tractament de malalts en situació crítica podia millorar. Per això, quan va sortir una convocatòria a l'Hospital de Sant Pau per formar metges residents intensivistes, vaig decidir presentar-m'hi. Una vegada finalitzats els tres anys de formació a Sant Pau, vaig anar a la Clínica Plató com a adjunt intensivista i més tard a l'Aliança, on vaig coincidir amb la Manoli. Després de tres anys a l'Aliança, vaig decidir anar a Can Ruti perquè pensava que era un centre que em podria donar més oportunitats des del punt de vista de formació, docència, investigació i desenvolupament professional. Allà vaig desenvolupar la meua feina com a adjunt a l'UCI durant cinc anys i alhora vaig completar la meua formació assistint als diferents cursos orientats cap a la gestió que organitzava el Col·legi de Metges. Quan estava a la fase inicial d'elaboració de la meua tesi doctoral va sortir convocada la plaça de director de Servei de l'UCI a l'Hospital de Granollers i llavors vaig decidir presentar-m'hi.

Què ha significat per a vosaltres haver de començar "des de zero"?

La gent que ens envolta pensa que començar des de zero té molts avantatges, però per a la persona que ho viu, a més d'avantatges, té també inconvenients. La planificació d'un servei com el nostre és una tasca complicada, per això pensem que si haguéssim de tornar a fer-ho potser ho plantejaríem d'una altra manera. Encara que hem viscut moments de molts canvis a l'Hospital, els quals han repercutit sobre la nostra tasca, volem manifestar que hem tingut el suport dels professionals.

Manoli Macarro i el Dr. Salvador Armengol.

Pel que fa a la relació amb la resta de serveis de l'Hospital, hem de remarcar que en no haver-hi una cultura prèvia d'intensius establerta hem hagut de realitzar una tasca força important d'informació i d'anàlisi de les repercussions del nostre servei sobre la resta.

Creiem que ha estat i continua essent un repte i, si funciona, serà pel nostre "granito de arena" i per la feina que realitzaran els professionals que s'han incorporat al Servei. Serà una satisfacció per a tothom i, sobretot, per a nosaltres que portem sis mesos treballant-hi. Sabem que encara no hem recollit tots els fruits del que hem fet, però el que tenim molt clar és que hem après molt i que l'experiència ha resultat totalment positiva.

Quin creieu que serà l'impacte de l'UCI?

En primer lloc la nostra UCI implicarà un increment de benestar per als pacients que fins ara havien de marxar del seu entorn habitual amb el consegüent desplaçament de les seves famílies, perquè no es podia donar assistència en determinats processos aguts. Ara hi haurà una accessibilitat més gran a un Hospital que tant la ciutat com la comarca consideren molt seu. El que és molt important i positiu per als pacients és que mitjançant l'UCI del nostre Hospital queda assegurat el seu continuum assistencial.

Pel que fa a l'impacte sobre l'Hospital i els serveis, creiem que l'UCI donarà solucions en aquells malalts que abans es quedaven a urgències perquè no existia el nostre servei. D'altra banda, generarem unes demandes assistencials a la resta de serveis tot i que ara no podem quantificar encara quina en serà la repercussió, atès que tot dependrà de les patologies que tractem. El que sí volem dir és que som una unitat molt oberta i que ens posem a disposició de tots els professionals mèdics per tal d'unificar protocols. El servei d'UCI té una connexió molt especial amb la resta de serveis, una relació que moltes vegades s'ha de fer de forma molt ràpida i no en les millors condicions. Cal tenir en compte que el nivell d'exigència de l'UCI és molt elevat i que el caràcter d'urgència intrínsec del servei a vegades pot destarotar la dinàmica i el funcionament normal d'altres serveis.

"Ofert tota mena de cures intensives a tots

B!!!
de guàrdia

els pacients que ingressin a les nostres UMI sense tenir en compte els riscos, les possibilitats de supervivència, els desitjos del mateix pacient i la qualitat de vida que li oferirem és èticament i econòmicament inacceptable".

Què en penseu, d'aquesta reflexió?

Estem d'acord amb la filosofia d'aquesta reflexió, creiem que a l'hora de triar un malalt que ha d'ingressar a l'UCI cal tenir en compte quina patologia té, quina és la seva qualitat de vida prèvia a l'ingrés i valorar quines seran les seves possibilitats de supervivència amb una bona qualitat de vida un cop l'hauran tractat; és a dir, creiem que és molt important realitzar una bona selecció dels malalts que han d'ingressar a l'UCI.

Hem de conscienciar-nos que els recursos són limitats i que s'han de distribuir bé i que les decisions sobre si un malalt ha d'ingressar o no a l'UCI i sobre quan cal aturar les mesures terapèutiques no haurien de dependre només de l'intensivista, sinó que s'haurien de consensuar amb la resta de professionals que l'han portat i que han intervingut en el procés assistencial.

Pilar Rol

••• 10 de curtes •••

• Salvador Armengol •

Quin tipus de música t'agrada?

La música catalana, tipus Lluís Llach, la música instrumental i l'espanyola.

Quina és la pel·lícula de la teua vida?

No n'hi ha cap, però si hagués d'assenyalar una que m'agrada molt seria "Ben-Hur".

Quin és el darrer llibre que has llegit?

Dòping a l'alta competició.

Quin és el teu plat favorit?

La paella de marisc.

Practiques cap esport?

El "jogging", la bicicleta, el tennis i, a més, acostumo a anar al gimnàs.

Què o qui t'emportaries a una illa deserta?

La ràdio i una companya que em compren- guí.

Quines afeccions tens?

Fer esport, fer bricolatge, escoltar la ràdio i ramblejar.

Quin és el teu color preferit?

El blau cel.

Quin és el teu signe del zodíac?

Em sembla que estic entre balança i escorpí.

Digues una il·lusió, un somni.

Sóc poc somniador, no t'ho sabria pas dir.